

Δεν βρίσκουν πουθενά ανάπαυση

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Ὅσοι ἄνθρωποι απομακρύνονται ἀπὸ τὸν Θεό, ἐπόμενο εἶναι νὰ μὴ βρίσκουν πουθενὰ ἀνάπαυση. Γι' αὐτὸ γυρίζουν ἀνήσυχοι γύρω καὶ ἀπὸ τὸ φεγγάρι ἀκόμη, γιατί ολόκληρος ὁ πλανήτης μας δὲν χωράει τὴν πολλή τους ἀνησυχία, καὶ γυρίζουν σαν τὸ λουρί τῆς μηχανῆς γύρω ἀπὸ τὴν τρελή ρόδα καὶ καταξοδεύουν πολλὰ (λεφτὰ στὸν ἀέρα)» (Ὁσίου Παΐσιου Ἀγιορείτου, Ἐπιστολές, ἐκδ. Ἰ. Ησυχ. «Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης).

Ο ὅσιος Πάϊσιος διαπιστώνει αυτό που διαλαλεί η Αγία Γραφή και ὅλη η Πατερική Παράδοση: ο άνθρωπος μακριά από τον Θεό δεν μπορεί να βρει καθόλου ανάπαυση, να γαληνέψει δηλαδή η ψυχή του, να μπορεί να χαρεί γιατί βρήκε την πνευματική ισορροπία του. Ο εκτός Θεού άνθρωπος, ας είναι και χριστιανός – ο ὅσιος μιλούσε πάντοτε για τους «χριστιανούς κατ' ὄνομα» – πάντοτε πελαγοδρομεί μέσα στη δίνη των παθών του, τα οποία τον κάνουν να λειτουργεί κυριολεκτικά ως «φτερό στον άνεμο». Ο ίδιος δεν ήταν που ἔλεγε ὅτι αν δεν τον κρατούσε η χάρη του Θεού θα ζούσε κι αυτός, ἔστω και καλόγερος, ως κοσμικός άνθρωπος, που αναλώνεται μέσα στα καταγώγια και τους τόπους της αμαρτίας; Πόσο ἄμεσα εκφράζει την αλήθεια αυτή η υμνολογία της Εκκλησίας μας, ὅπως για παράδειγμα στο γνωστό τροπάριο από την Παρακλητική, που ο πιστός απευθύνεται στην Παναγία να γίνει ο κυβερνήτης της ψυχής του, γιατί κινδυνεύει να χαθεί μέσα στον βυθό της απώλειας λόγω της αμαρτίας; «Κυβέρνησε, Αγνή, την ἄθλια ψυχή μου και ελέησέ την που γλιστράει στον βυθό της απώλειας από το πλήθος των αμαρτιών της».

Αιτία για την τραγική αυτή κατάσταση είναι ότι ο άνθρωπος, και ο χριστιανός, που αμαρτάνει αμετανόητα χάνει το κέντρο της ζωής του, την ίδια τη ρίζα και το σπίτι του, χάνει την ίδια την ταυτότητά του. Ποιο το κέντρο και η αναφορά του ανθρώπου; Ο ίδιος ο Θεός, ο Δημιουργός Χριστός εν Πατρί και Πνεύματι, ο Οποίος έπλασε τον κόσμο με αποκορύφωμα τον άνθρωπο. «Κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν» Εκείνου δημιουργήθηκε, ως σύνοψη όλης της Δημιουργίας, υλικής και πνευματικής, «ένας δεύτερος κόσμος» για να θυμηθούμε τους Καππαδόκες Πατέρες. Ο Χριστός ως «εξ Ου και δι' Ού και εις Ον τα πάντα έκτισται» είναι η πηγή της Ζωής, χωρίς Αυτόν δεν έχει τίποτε νόημα στη ζωή - πώς να νιώσεις καλά αφού έχει κοπεί η ρίζα που σε κρατάει ζωντανό; Χωρίς Θεό όλα αναπνέουν θάνατο! Γι' αυτό και προ Χριστού ο άνθρωπος διαρκώς αναζητούσε και νοσταλγούσε Αυτόν που έχασε, χωρίς όμως επιτυχία, με κύριο γνώρισμα της ζωής του ακριβώς την ταραχή. Μια βαθιά μελαγχολία ήταν ό,τι τον χαρακτήριζε, γιατί του έλειπε το Ένα που είχε ανάγκη.

Αλλά το ίδιο συμβαίνει και μετά τον ερχομό του ενανθρωπήσαντος Θεού, του Ιησού Χριστού, όταν ο άνθρωπος έστω και βαπτισμένος Τον διαγράφει από τη ζωή του. Δεν υπάρχει απολύτως τίποτε που να γεμίσει την ταραγμένη καρδιά του. Σχέσεις, υλικά αγαθά, ταξίδια, κατανάλωση όλων των «αγαθών» του κόσμου δεν μπορούν να επαρκέσουν στο πλήρωμα της καρδιάς που κατά κυριολεξίαν τα «θέλει» όλα! Και τα θέλει όλα γιατί η καρδιά θέλει τον Θεό της. Φτιαγμένοι όπως είπαμε από τον Θεό για να ζούμε μαζί Του και να καταλήξουμε σ' Εκείνον μόνον με την απειρία Του μπορούμε να είμαστε ικανοποιημένοι! «Ολόκληρος ο πλανήτης δεν χωράει την πολλή ανησυχία του», κατά τον λόγο του οσίου. Γι' αυτό τριγυρνάει ο άνθρωπος «σαν τον λουρί της μηχανής γύρω από την τρελή ρόδα» χωρίς αποτέλεσμα! Και ξοδεύει χρήματα, ξοδεύει, ξοδεύει, χωρίς να καταλαβαίνει ότι τα ρίχνει σ' ένα βαρέλι που δεν έχει πάτο.

Ο Κύριος το είπε με απόλυτα σαφή τρόπο: «Μάθετε από Εμένα ότι είμαι πράος και ταπεινός στην καρδιά. Και θα βρείτε έτσι την ανάπαυση στις ψυχές σας». Η ανάπαυση και η γαλήνη της ψυχής υπάρχει μόνο στον Κύριο. Όταν όμως ο άνθρωπος δημιουργήσει προσωπική και άμεση σχέση μαζί Του, γνώρισμα της οποίας είναι η πραότητα και η ταπείνωση. Όπου ο πιστός έχει τους οφθαλμούς του σ' Εκείνον και αγωνίζεται να ζει με την ταπείνωση και την αγάπη Του, που θα πει να ζει ορθά μέσα στην εκκλησιαστική κοινότητα, τόσο η εμπειρία του θα αποτελεί εξαγγελία της «πάντα νουν υπερεχούσης ειρήνης του Χριστού». Κι η ειρήνη αυτή που θα έχει βρει και θα ζει θα τον κάνει και τον μεγαλύτερο ιεραπόστολο για τους άλλους συνανθρώπους του. «Απόκτησε την ειρήνη του Χριστού μέσα σου και χιλιάδες άνθρωποι θα την αποκτήσουν μαζί σου» (άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ).

Πηγή: pgdorbas.blogspot.com